

καὶ δεύτερον, διότι θὰ συγγενεύσω μὲ αὐτούς, εἶπεν ὁ
 ἰατρὸς μειδιῶν.

III

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐγὼ, ἡ ἐξαδέλφη μου Ξένη καὶ οἱ
 μνηστῆρες μετέβημεν εἰς τὸ θέατρον τῆς πυρκαϊᾶς. Ἐδῶ
 ἦτο τὸ σπῆτι ποῦ ἐγεννήθηκα καὶ ἐμεγάλωσα—ὄλο στά-
 χτη καὶ πέτραις μαυρισμέναις.

— Φαντάσου νὰ σ' ἔχανα! εἶπα φρίττουσα πρὸς τὸν
 Ἀλέξανδρόν μου.

— Ἡ πυρκαϊὰ ἡμᾶς δὲν μᾶς ἐβλαψεν, ἀπεναντίας
 μοῦ ἀπέδειξε πόσον ἡρωϊσμόν ἔχει ἡ ψυχὴ σου.

Ἔως τώρα δὲν ἤμπορῶ νὰ καταλάβω ποῦ εὑρισκον
 τὸν ἡρωϊσμόν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ἀν-
 θρώπων θὰ ἔπραττεν ὅπως ἐγὼ· ἀλλ' ἔχουν φαίνεται τόσον
 κακὴν ιδέαν διὰ τὰς γυναῖκας, ὥστε καὶ ἡ ἐλαχίστη
 πράξις τοῦς φαίνεται ἡρωϊσμός.

Μόλα ταῦτα σιγά, πολὺ σιγά, ἐψιθύρισα: Τί καλὰ
 ποῦ δὲν ἦταν ἀλήθεια!

[Ἐν Κωνσταντινουπόλει]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

Εἰς μίαν φλύαρον σύζυγον

Μιλοῦσε ἀκατάπαυστα, μιλοῦσε νύχτα - μέρα!
 Μὰ τέλος ἐβουβάθηκε καὶ σῶπασε ἄδω πέρα . . .

Ὁ ἀτυχήτης σύζυγός της